

την ἥξεραν.

"Υστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια, ἡ Λουκρητία θέλησε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς καὶ μὲ τὴν πρόφρασα, ὅτι θὰ ταξίδευε στὴ Βενετία, πῆρε ἕναν ἀκόλουθο καὶ διὰ ἡμέρας γιὰ συνοδεία τῆς καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Βόλκα, τὸ χωριὸ ποὺ ἔμειναν οἱ θετοὶ γονεῖς τῆς 'Ιουλίτας.

"Ἐφτάσε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ νύχτωνε καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ μάλῃ τὴν κατοικία τῶν Ματζιτέλλι, τῶν ἀγαθῶν χωρικῶν ποὺ εἶχαν ἀναθεῖναι τὴν 'Ιουλίτα. Μόλις ἔλαβε τὴν πληροφορία ποὺ ἔπαισε, παρέλαβε τοὺς συνοδοὺς τῆς καὶ διευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸ σπίτι τῶν Ματζιτέλλι ἦταν τὸ καλύτερο τοῦ χωριοῦ, γιὰτὶ ἡ Βανόσσα εἶχε δαίτυει ἀρετὰ γενναϊόδοξη πρὸς τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἀφροσιθεῖ στὴν ἀνατροφή τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Μπαίνοντας ὁμοῦ ἡ Λουκρητία μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ, παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴ βαθεῖα θλίψη καὶ τὸ μαῦρος πένθος ποὺ φανέρωναν τὰ πρόσωπα τῶν γηραιῶν ἐνοίκων του. Ἡ οἰκοδόστονα μάλιστα φαινόταν ἐντέλως συντριμμένη.

"Ὅταν ἡ γρηὺ εἶδε τὴν ξένη, μόλις μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσι τῆς καὶ νὰ ὑποκλιθῇ μπροστά τῆς. Ὁ ἄντρας τῆς ὁμοῦ, λιγώτερο καταβεβλημένος, ρώτησε τὴν ἐπισκέπτρια τί ἐπαθμοῦσε.

— Ἐλμα στις προσταγές σας, τῆς εἶπε, Σὲ τί μποροῦ νὰ σᾶς φανῶ χρῆσιμος;

"Ἡ Λουκρητία δίσταζε. Ἦθελε νὰ μάλῃ, ἀλλὰ ἔνοιωσε κατὶ νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά. Κάποιο θλιβερὸ προαίσθημα τὴν ἐθασάριζε. "Ἐπὶ τέλους ρώτησε:

— Ἐσεῖς εἶστε ὁ 'Ιωσήφ καὶ ἡ Λιζατερίνη Ματζιτέλλι;...

— Μάλιστα, κυρία.

— Σὲ σᾶς ἐμπιστεύτηκε ποὺ δευχοτὸ ἐτὼν κόποια γυναῖκα ἕνα κοριτσάκι, ὀνομαζόμενο 'Ιουλίτα;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπὸν... τραῦλισε ἡ Λουκρητία, θὰ ἤθελα ποῦ νὰ ἰδοῦ αὐτὴ τὴ μικρῇ.... Ποῦ εἶνε;...

— Μὰς ρωτᾶτε ποῦ εἶνε; τῆς ἀπάντησαν μὲ λυγμοὺς οἱ φτωχοὶ γέροι. "Ἄχ, ναί!... Ποῦ εἶνε ἡ 'Ιουλίτα μας; Ποῦ εἶνε αὐτὴ ποὺ τὴν ἀγαπούσαμε σὺν κόρη μας; Πῆρε μὲν ἐσεῖς, ἀρχόντισσα, ποῦ εἶνε;...

"Ἄχ, κυρία μου!... Εἶνε ἐκεῖ... στὴν ἐκκλησία... κάτω ἀπ' τὴν ζούα πέτρα... μ' ἕναν ξύλινο σταυρὸ ἀπὸ πάνω.... Βρίσκεται ἐκεῖ τρεῖς μέρες τώρα....

— Πέθανε! τραῦλισε ἡ Λουκρητία.

"Ἡ φτωγὴ χωρικὴ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ κλάματά τῆς.

— Μάλιστα, κυρία... ἀποκρίθηκε. Ἡ μικρὴ μου ἀγαπημένη πέθανε.... Πέθανε ξαφνικά... τὴν περασμένη Πέμπτη... στὶς ἐννὴά τὸ βράδυ.... Σε φήχισε, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ τὴν προστατεύσῃ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε τὴ βραδυτὴ προσευχὴ τῆς....

— Τὴν περασμένη Πέμπτη... στὶς ἐννὴά τὸ βράδυ... μοιροῦντοσε ἀνατριχιάζοντας ἡ Λουκρητία. Θυμίσταν καλὰ πὸς ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ βραδεῖα εἶχε ἀποφασίσει νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς καὶ ἡ συμπτώσις αὐτὴ τὴν ἀναστήτανε.... "Ἐβλεπε σ' αὐτὴ τὴ Θεῖα δίκη....

"Ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ, γιὰ νὰ μὴ μοιλήνῃ μὲ τὰ χάρδια τῆς τὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα, ποὺ πέταξε στοὺς κόλπους τοῦ 'Υψίστου, πᾶνωγο καὶ ἄνωγο....

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε κατὶ δικό τῆς; ψιθύρισε ἡ Λουκρητία. Ἐγνώρικα τῆς... μητέρα τῆς....

Οἱ γέροι τῆς ἔδωσαν τότε διὰ σταυροῦ ἀπὸ φίλιπποι, ποὺ τοὺς φοροῦσε πάντα ἡ πεθαμένη.

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ἡ δύστυχη μητέρα καὶ, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἄλλο, ἔφυγε, ἀφίροντας ἑλάνοιο στὸ τραπέζι τὸ βολάντιο τῆς.

Κατόπιν, χωρὶς νὰ τοιμήσῃ νὰ ἐπισκεφτῇ τὸν τάφο τῆς κόρης τῆς, συντριμμένη καὶ ἐκμηδενισμένη, καθάλλησε ἰ' ἄλογό τῆς κα' ἔφυγε καλπάζοντας.

Σ' ὄλο τὸ δρόμο ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε κα' εἶχε τὴν ἐντύπωση ποὺ τὴν κινήνοσε τὸ φάντασμα τῆς νεκρῆς ποὺ τῆς φώναζε:

— Στάσου!... Ποῦ πᾶς;... Στάσου, κακοῦργα!... Στάσου, ἀσπλαχνῆ!... Στάσου, φόνισσα!...

Καὶ ἡ Λουκρητία ἔτρεχε, ἔτρεχε ὀλοένα, ἐνὸ τὰ μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα κα' ἔβλεπαν τὰ πάντα μπρὸς τῆς σκετασιμένα ἄπ' τὴν πυκνὴ κατακαμά....

"Ἡ Λουκρητία Βοργία πέθανε στὰ 1516.

Ἐπάνω στὸν τάφο τῆς ὑπάρχει τὸ ἀκόλουθο ἐπιτύμβιο:

"Σ' ἀπὸν τὸν τάφο ἀναπαύεται ἡ Λουκρητία, κόρη τοῦ Πάπα 'Αλεξάνδρου ΣΤ'".

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

(Ανέδρατα)

Κάθε πρωὶ ποὺ ἀνοίγεις τὸ παράθυρο Ἐρχονται τὰ πουλάκια τοῦ Θεοῦ Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ ποικετὸ χερσὶα σου Τρῶνε τοὺς σπόρους τοῦ χρυσοῦ σταριῶ.

Ποτὲ ἄς μὴν κλείσει τὸ καλὸ παράθυρο! Ποτὲ ἄς μὴ λείπει τὸ μικρὸ σου χέρι! Γιατὶ ὀλοένα τὰ πουλάκια φέρχονται... Μὰ κα' ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ὀλα τὰ ξέρει,

"Ὅλα τὰ ξέρει, ἀλήθεια, καὶ τὰ δύναται. Ἄς βγάξει ἀπ' τὰ χερσὶα τὸ χέρι νέηη Κιὰ κάθε αἰγὴ τὴν πρόσχαρη ψυχοῦλα σου Μὲ τ' ὀφθαλοῦ τοὺς ἀπόρους ἄς τὴν τρέφει!

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΣΟΥ

Τὸ λουλουδί ποὺ μοῦ χάρισεξ Χτέξ τὸ βράδυ ἀθέλητά σου

Πάνοι ἀπ' τὸ δικό του τ' ἄρωμα Εἶχε λάξει τ' ἄρωμά σου.

"Ἐμμάξαν τὰ διὰ του ἄρώματα Κιὰ δὲν ἥξερα ποῦ ἀπ' τ' ἄλλο Ἦταν τὸ μεθυστικώτερο Κι' ἦτανε τὸ ποῦ μεγάλο!

Τ' ἄρωμα, ποὺ ἡ φύση τῶδοξε Μὲς' στὴν λουλουδιότη τὸ πλῆθος— Τ' ἄρωμα, ποὺ ἐσὺ τοῦ χάρισεξ, Ἄνοιμπλῶντας τὸ στοῦ στήθος.—

Τὸ λουλουδί σου μικρόθηκε... Μὰ τὸ φίλαξα, χρυσὴ μου, Τρίτο κα' ὀμωροφότερο ἄρωμα Νὰ τοῦ δώσ' ἡ θύμησί μου!

ΑΝ ΟΜΩΣ...

"Ἐκλαφες κάποιο βράδυ μυστικὰ Γιατὶ δὲ μ' εἶχες, προτοῦ φύγω, ἀφήσει Νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη τὰ γλυκά, Τὰ χεῖλη, πῶχει ὁ ἔρωτας ἀνθίσει.

"Ἐκλαφες ἄλλο βράδυ μυστικὰ Γιατὶ μ' εἶχες ἀφήσει νὰ φιλήσω Νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη τὰ γλυκά Πρὶν ὀλη τὴν καρδιά μου σοῦ χάρισω.

Μ' αὐτὸ δὲν τῶχεις πῶδι μόνο ἐσὺ! "Ὅλοι ὄσοι πέφτουν στοῦ ἔρωτα τὸ βροχὴ Μὲ τὴν ἰδια εὐχολία τὴν περυσὴ Κλαῖνε πότε γιὰ τὸ ναί, πότε γιὰ τ' ὄχι....

"Ἄν ὀμοῦ ἀπὸ ἀγάτη λαχταρᾶξ Θὰ σ' εὐτυχίζον καὶ τὰ διὰ ἀντάμα Κιὰ τὸ γλυκὸ τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς Κιὰ τὸ πικρὸ—πικρὸ τῆς θλίψης γλάμα.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Τὰ προτερήματα τοῦ ἀνδρὸς σπάνια ἀποντώνται στὶς γυναῖκες. Ἄλλὰ καὶ ἡ χάρις τῆς γυναῖκας ποτὲ δὲν βρίζονται στοὺς ἀνδρες.

—Ἡ φίλια τῶν γυναικῶν εἶνε συχνὰ ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους.

—Ἡ φύσι δίνει στὴ γυναῖκα ἄλλοτε δύναμι ποὺ τὴν βοηθεῖ νὰ ὑπογένη καὶ ἄλλοτε ἀδυναμία ποὺ τὴν κάνει κατρωγὴ.

—Τὸ ἐνοστιμὸ τῶν γυναικῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴ διορατικότητά τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

—Ἡ ἀντίστασις ἀνάγει πάντα στὴ γυναῖκα τὸν πόθο νὰ κινήσῃ.

—Ἡ γυναῖκες εὐχαριστοῦνται τρεμερὰ νὰ ταπεινῶνουν τοὺς ἀνδρες ποὺ ἔχουν δῆθεν χαλιόδοξη θέλησι.

—Ἡ γυναῖκα ὄσο κα' ἂν ἔχει ἀδύνατη μνήμη, θυμάται πάντα σ' ὀλη τῆς τῆ ζωὴ καθετὶ ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ αἰσθηματά τῆς.

—Ἡ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲχρις ὀσον πεθαῖνον ἢ μωροσποηθῶν.

